Ч. 148 | Середа 6 (18) липня 1894. | Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациі „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

З'їзд польского товариства педаґоґічного.

При нагоді сегорічної вистави краєвої а також з причини 25-літного ювилею товариства з'їзд членів польского товариства педаґоґічного був справді дуже численний, бо прибуло до Львова 1.300 членів. Рано по богослуженю в лат. катедрі і в Волоскій церкви зібрало ся в сали засідань міскої ради около 1000 членів, а по полудни в сали „Сокола“ польского вже значно менше, бо з разу лиш около 500 а вкінци в голосованю брало участь 270 членів. Зборам проводив кн. Юрий Чарториский, презес товариства.

Зібраних повитав п. президент міста Мохнацкий в імени міста, проф. др. Рошковский в імени комітету гостинного, ректор др. Пентак в імени Товариства шкіл висших, др. Дзендзелевич в імени Союза польских Соколів, а вкінци презес кн. Чарториский.

Польске товариство педаґоґічне мало зі своїх видавництв чистого зиску 954 зр. На часопись Szkoła видано 8099 зр., а зібрало лише 7959 зр., отже має недобору 140 зр. Стан фондів товариства такий: резервового 11.201 зр., фонд ім. Стан. Бадені 4126 зр., разом 15.327 зр. Фонд бурс виносить 6662 зр., вчисляючи в се довг бурси тернопільскої 300 зр.

П. Брониславь Тшасковский мав відчит „о виховуваню молодежи в дусї народнім“. Мабуть не знав, що наука історії краєвої є предметом обовязковим та має окремі підручники, і на тій підставі з великим притиском зазначив, що в наших школах властиво не учать анї історії вітчини, анї ґеоґрафії, лиш все те подає ся ученикам яко предмет надобовязковий, в чім очевидно помилив ся.

Ріжні повітові товариства педаґоґічні прислали на з'їзд 50 ріжнородних внесень до полагодженя. Наводимо з них ось-ті найголовнїйші: знижене літ служби учительскої; підвисшене платні; ремунерация за поправу задач по годинах шкільних; видане праґматики службової і знесене тайности кваліфікациї; щоби кромі плянів будинку шкільного предкладано до затвердженя окружних рад шкільних також пляни будинків господарских; віддїлене фонду шкільного від громадского і асиґноване шкільного фонду до рук предсїдателїв місцевої ради шкільної через податкові уряди; управильнене шкільної прислуги; точна достава топлива в приписаній мірі ⁴/₅ сяжня метр. па 6 сяжн. куб.; знесене корамізованя квітів учительских предсїдателями місцевих рад шкільних — і инші.

Всї ті внесеня відчитано відразу і згідно з пропозицию заряду ухвалено:

„Заряд товариства має віднести ся з просьбою до Сойму о зміну §. 35 краєвого закона шкільного з дня 1. січня 1889, котрий має так звучати: „По 30-лїтній службі не можна жадному учителеви відмовити перенесеня в сталий стан спочинку“ (се єсть внесене сімох віддїлів педаґ.) Дальше знов вислати, як торік, просьбу о таку зміну §. 45 кр. зак. шк. з 1. січня 1889, щоби жінка по смерти учителя одержала половину єго остатної платнї, а коли має діти, то дві третини платнї.

В справі зміни кр. закона шк. о правних відносинах учителїв, ухвалено, щоби заряд вніс петицию до Сойму о признане учителям платнї трех найнизших ранґ урядників державних з означенем ріжних датків функцийних, відповідно до місцевости і примінене авансу особово-клясового. Кромі того загальні збори поручають головному зарядови внести петицию о таку зміну §. 13 закона, „щоби кождому учителеви по 5 лїтах сталої служби належав ся 5-лїтний додаток“; слова „успішної і бездоганної“ (служби) мають бути з закона викинені“.

Коли таке збори ухвалили, встав презес кн. Чарториский і в довшій промові зазначив свою щиру прихильність для товариства і стану учительского. Однак заразом заявив, що хоч яко презес товариства мусить солїдаризувати ся з ухвалами загальних зборів, то таки не може їм приречи певної помочи анї в Соймі, анї в Радї державній, де єсть репрезентантом загальних інтересів, а не одного стану. Мови князя-презеса вислухали зібрані уважно і — мовчки.

Презесом вибрано знов кн. Чарториского, єго заступником п. Солецкого. Вечером в суботу в гали музичній на площи вистави відбув ся спільний пир педаґоґів. Було з 1000 осіб на тім пирі.

Перегляд політичний.

Проґрама робіт Ради державної. Австрийске правительство поклало як найбільшу вагу, щоби делеґациї зібрали ся о скілько можна скоро, а то за для того, що осїнну сесию Ради державної дожидає дуже обширна проґрама робіт. Побіч карного закона, що єго президент

---

26)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Підчас сеї розмови товпа людий не відступала героя сеї події. Була би єго таки на руках занесла, скоро-б лиш єго великий тягар не був відстрашив найсьміливійших і найдужчих. Поент Пескаде, що не пропускав нїколи нїякої нагоди, задумав скористати і з сего прихильного настрою публики. Коли чужинець, давши ще дружний знак рукою, пішов по греблї, відозвав ся він своїм писклявим голосом:

— Мої панство! Боротьба Капа Матіфу з Поентом Пескаде! Просимо лиш близше, мої панове, просимо близше. Платить ся зараз по скінченю представленя.... а хто схоче, то може й наперед заплатити.

Сим разом послухала єго запросин значна часть публики, таке множество, якого они ще доси не дожили. Місце доокола арени було за мале! Многі гостї мусїли відходити! Многим треба було гроші назад вертати!

По кількох кроках в сторону, як на греблю, стрітив ся чужинець з молодою дівчиною і єї батьком, котрі виділи все то, що стало ся.

Молодий мужчина, що пустив ся був за ними, держав ся трохи віддалік; старий панок відклонив ся був єму дуже з горда, а чужинець добре то добачив. Побачивши того панка, він аж задрожав, як би ним щось кинуло, а очи єго засьвітили ся, як іскри.

Тимчасом батько молодої дївчини приступив до него і промовив:

— Чи то ви, пане, завдяки відвазї того акробата уйшли великого нещастя?

— Я, мій пане — відповів чужинець, котрого голос, чи случайно, чи нї, дрожав від якогось непоборимого зворушеня.

Звернувшись відтак до того, що єго питав, спитав ся і собі:

— Позвольте, мій пане, спитати, з ким маю хвилево часть говорити?

— Сіляс Торонталь, з Дубровника — відповів колишний банкір з Триесту. А чи вільно менї спитати, хто єсть властителем того яхту прогулькового?

— Доктор Антекірт — відповів чужинець.

Опісля розійшли ся оба ті панове, попращавшись зичливо, підчас коли з арени чути було, як та публика плеще в долонї і кличе „Славно!“ французским акробатам.

Сего вечера їв вже Кап Матіфу не за себе, а за чотирох, та й ще лишило ся для одного, а єго малий товариш, Поент Пескаде, був тим дуже вдоволений.

Доктор Антекірт.

Суть люди, котрих слава розходить ся дуже скоро на всї сторони сьвіта, як та чутка, що єї передають собі люди.

До таких людий належав і доктор Антекірт, що як-раз прибув до порту в Ґружу. Підчас єго приїзду стала ся пригода, що була би звернула увагу і на найзвичайнїйшого подорожного. А він зовсїм не належав до звичайних подорожних.

Від кількох вже лїт оповідали собі люди в благодатних краях Всходу про доктора Антекірта таки справдешні байки. В Азиї від Дарданелїв аж до суеского каналу, в Африцї від Суеса аж по границї Тунїсу, над Червоним морем та в арабских сторонах згадувано заєдно єго імя яко того чоловіка, що знає ся дуже в науках природних, казали, що він ґностик [1]), що талеб [2]), що чує як трава росте. В біблїйних часах були би назвали єго Епіфаном [3]). В краях над Евфратом були би сказали, що він потомок старих маґів [4]).

А що було правдою в єго славі, а що нї? Лиш то було неправдою, що єму приписувано

---

[1]) Чоловік, що має таку силу, що все знає, все може розуміти. В другім столїтю по Хр. називали себе ґностиками александрийскі фільософи.

[2]) Учений.

[3]) З'явище, дух, що появляє ся в видї живого чоловіка.

[4]) Маґами звали ся у стародавних Медів і Перзів їх сьвященослужителї, що приносили божкам жертви та ворожили із звізд, але й були під той час найбільше ученими людьми. Біблїя називає їх волхвами.

Хлюмецкий поставив на порядок дневний вже при кінци минувшої сесиї, ще має прийти під наради і друге предложене правниче, котре в неустаючій комісиї зробило так великі поступи, що імовірно буде в вересни полагоджене і зараз в осінній сесиї предложене Палаті. Також на програмі найблизшої сесиї стоїть реформа податкова. Отже палата послів має великий материял до роботи, тож сесия, зваживши, що буджетова дебата потребає найменше чотири до пять тиждні́в, імовірно буде значно продовжена. Рівночасно палата послів має заняти ся цілим рядом поменших, але важних законів.

Цар росийский верне до Петербурга 20 с. м. Дня 1 серпня с. р. відбуде ся вінчане великої княжни Ксениї. Дня 7 або 8 серпня виїде цар до обозу в Красне Село, де не буде великих маневрів, а в половині серпня виїде на великі маневри під Смоленьск. Сего року не поїде цар за границю, натомість в Петербурзї сподівають ся приїзду дуньскої пари королївскої. Вінчане наслїдника престола має бути, як кажуть, відложене до сїчня, бо суджена ще не приготовилась до принятя православної віри і не навчила ся росийскої мови.

Новинки.

Львів дня 17 липня.

— **Іменованя.** Радниками скарбовими у Львові іменовані: Адольф Герберт, Іван Каричак і Осип Бентковский, а старшими комісарями скарбовими: Рафал Стеблецкий, Осип Махницкий, Клим Топольницкий, Себастиян Курись, Осип Шірер і Марко Давид.

— **Відзначенє.** З нагоди переходу в сталий стан спочинку одержав радник скарбовий у Львові др. Осип Тиминьский титул і характер радника Двору з увільненем від такси.

— **Є. Е. п. Намістник** виїхав до Буска на кілька тижнів.

— **Товариство** „Szkoła ludowa" котрого збори відбули ся тепер у Львові, заложене в р. 1891 для опіки над польскими школами народними, складає ся тепер уже з 50 кружків пань і панів. Головний заряд товариства урядує в Кракові. Зі складок вибудовав виділ школу в мазурскій осїлости Улицко-Середкевич (видав на се 1870 зр.); богато громадам дав запомоги на будови шкіл, 20 школам дав книжки і прибори до науки. Доходи до дня 31 грудня м. р. виносили 29.356 зр., розходи 28.319 зр. В часї від 1 сїчня до 31 мая с. р. мало товариство доходу 3.053 зр., а видатків 2.303 зр. Членів має товариство: почетного одного (п. Еразма Єржмановского з Америки, добродія товариства) основателїв 26, з одноразовою вкладкою 33, звичайних членів 6.852, а кружків пань і панів 51.

— **В справі нової зелїзницї Галич-Острів (Тернопіль)** видало львівске Намістництво такий едикт: „Ц. к. Намістництво подає до загальної відомости, що заряджена на жадане ц. к. генеральної Дирекциї австрийских зелїзниць державних реамбуляцийна комісия разом з розправою експропріяцийною для будови простороні від клм. 29·5 до клм. 102·1 линиї державної зелїзницї Галичь-Острів (Тернопіль), відбуде ся дня 13 серпня 1894 в Підвисокім, дня 14 серпня в Демни і Гутиску, 16 серпня в Мечищові, 17 серпня в Рибниках, 20 серпня в Сарапчуках і Потуторах, 21 серпня в Жолпиці і в Литятині, 22 серпня в Кривім, 23 серпня в Козовій, 24 серпня в Викторівці і Слободі, 25 серпня в Денисові, 28 серпня в Купчинцях, 29 серпня в Ходачкові, 30 і 31 серпня в Буцневі і дня 1 вересня 1894 в Острові і Березовиці. Викази ґрунтів, що мають ужитись під будову, будуть виложені разом з дотичними плянами до перегляду відповідно до припису §. 14 закона з 18 лютого 1878 (Дн. з. д. ч. 30) в канцеляриях урядів властивих громад і зверхників обшарів двірских. Заміти против наміреного вивласненя можуть бути внесені до 14 днів на руки дотичного ц. к. старосотва, або при комісиї на місци. Заміти спізнені не будуть узвгляднені.

— **Презенти** дістали оо. Волод. Гайдукевич на Якеманичі, Осип Мохнацкий на Лабову і Клим Хотинецкий на Журавицю — всї в епархії перемискій.

— **В справі підвисшеня платнї** експедиторів, уживаних яко манїпуляцийних диетариїв при еrарияльних урядах почтових і телеграфічних, видало Міністерство торговлї нові норми і постанови. Після них мають експедитори діставати в першім році служби на день 1 зр. 25 кр., в другім, третім і четвертім по 1 зр. 50 кр., в пятім і шестім році 1 зр. 75 кр., а від семого року по 2 зр. Щоби мати добрих манїпуляцийних диетариїв, постановила галицка Дирекция почт отворити практичні і теоретичні курси у Львові, Кракові, Тарнові, Перемишли, Станїславові і Тарнополи. На тих курсах ті, що рефлектують на експедиторскі декрети, відбувши тримісячну практику і курси можуть дістати таку саму кваліфікацию, як їх товариші дістають через практику при неерарияльних почтах. Розуміє ся, кандидати мусять мати відповідний вік, що найменше 4 кляси ґімназияльні і відповідні условія. Подання треба вносити до Дирекциї почт у Львові.

— **Убитий штилетом.** З Станїславова доносять, що тамошний ринок був дня 11 с. м. видовищем сензацийного випадку. Дві жінки кинулись на прохожого мужчину Давида Лебта, повалили его на землю і вбили штилетом. Убійниці хотіли утїкати, однак їх зловлено.

— **Про величезні гради** доносять з околиць Будзанова, з Кривчи над Сяном, з Биткова і Пнїва під Надвірною. Всюди наробив град величезної шкоди.

— **Відозва.** В цїли з'орґанїзованя громадної прогульки Русинів округа коломийского на виставу краеву, завязав ся з ініцияттиви товариства „Родина" в Коломиї комітет, котрий хоче устроїти більшу прогульку як найдешевшим коштом, та по змозї з як найбільшим хісном. Небавом оголосить ся цїла програма і склад обширнїйшого комітету. Підписаний комітет рішив постаратись о знижене цїни їзди, поміщене, харч та провід добрий для всїх, особливо для селян, міщан та ремісників, — і просить, щоби всї наміряючі взяти участь зголошували ся вже від тепер до одного з членів комітету. Час прогульки рішить небавом обширнїйший комітет. Надіємось, що всї наміряючі звидїти виставу злучать ся разом, щоби прогулька Русинів покутских випала як пристоїть, величаво. Коломия дня 13 липня 1894. Павло Ільницкий, о. Т. Войнаровский, о. К. Гуглевич, Т. Заячківский, Др. А. Кульчицкий, Гр. Кульчицкий, о. К. Кульчицкий, Ю. Левицкий, о. А. Русин, о. Н. Сїчиньский, о. А. Слюсарчук, о. І. Шмериковский, І. Тисовецкий.

---

† Посмертні вісти.

— **Померли:** О. Теофіль Билиньский, парох в Стрілисках, бобрецкого декапата, в 55-ім році житя а 27-ім сьвященьства. — О. Іван Дигдалевич, парох в Кукизові, в 73 році житя а 47 сьвященьства, у дочки своєї в Боринї.— Др. Осип Альфред Гайльсберг, один з найвизначнїйших послів сторонництва німецкої лївицї в австрийскій Радї державній і член єї заряду, на удар серцевий. — Розалїя Михалевичева, вдова по сьвященику з Луки малої, в 74 р. житя в Черпелеві рускім.

якусь надприродну силу, що з него роблено, як із тих стародавних маґів, якогось чарівника. Доктор Антекірт був собі чоловіком, як і кождий инший; правда, що дуже образованим, що чоловіком праведного і чистого духа, чоловіком, котрий мислив дуже точно, видавав певно свій суд і був якийсь аж дивно бистроумний; всїм тим єго прикметам приходили якимсь дивним способом завсїгди в поміч ще й користні обставини. Так одного разу виратував він був людність одної провінциї в глубинї Малої Азиї від пошести, котру доси всї уважали за заразливу, ліком, який сам придумав. Розуміє ся, що єго слава стала вже певною, коли єму удало ся лїчене тим ліком.

Але що найбільше ширило єго славу, то була тайна, яка окружала єго особу. Звідки він взяв ся? Нїхто того не знав. Яка була єго минувшість? І того так само нїхто не знав. Нїхто не міг сказати, де і серед яких обставин він жив. Всї лиш то знали, що люди в Малій Азиї та у всхідній Африцї убожали сего доктора Антекірта, що там уважали єго за дуже здібного лїкаря, що слава єго чудесного лїченя дійшла аж до найзнаменитших кругів наукових в Европі, та що він так само старанно доглядав найбіднїйших людий як і богачів та пашів сих провінций. За то в західних краях нїхто не видів єго, від кількох лїт, навіть нїхто не знав, де він проживає.

Але хоч доктор Антекірт сам ще доси не випробовав був своєї штуки лїкарской в більших містах Европи, то все-ж таки слава о нїй понеслась була і туди. Хоч він приїхав був до Дубровника яко простий собі подорожний — яко богатий турист, що для власної розривки обїзджає всїлякі сторони Середземного моря— то все-ж таки всї лиш о нїм говорили. Всї дивили ся на єго корабель, сподіваючись, що і єго самого побачать. Пригода, підчас котрої Кап Матіфу не допустив своєю відвагою до нещастя, причинила ся також немало до загального зацїкавленя.

Таким яхтом міг би був повеличати ся неодин джентльмен та любитель водної розривки в Америцї, в Анґлїї і Францїї. Два єго прості, як сьвічки, машти, уставлені майже по серединї корабля, — через що можна було значно розвісити велике вітрило — довгота передного машту з двома передними вітрилами, остро загнений сам передний кінчик судна і взагалї цїле єго уладжене, мусїло надавати єму великої скорости, чи то в погоду, чи в непогоду. Яхт сей міг двигати на собі тристапятьдесять тон, мав широкі поперечки та ішов досить глубоко, так, що не було обави, щоби він перехилив ся на бік; можна ним було легко кермувати і він ставив досить значний опір вітрам. При сильнім вітрі міг він легко робити на годину тринайцять і пів морскої милї.

А так красно, так чистенько було в нїм з верха і в серединї, що навіть і найвибагливійший мореплавець не міг би був собі щось лїпшого бажати. Палуба, зроблена з канадийского сандалового дерева [5]), була така біла, що аж сьвітила ся, не було на нїй навіть і найменшого сучка; стїни з середини були гладонько вигибльовані, капоти [6]) та глипки [7]) були зроблені з теакового дерева [8]), а мідяна окова сьвітила ся на них, як золото. Словом, все на нїм було як найкрасше, а цїлий корабель був зверха помальований на чорно; лиш по серединї був золотий пас, що ішов відзаду корабля до переду вокруг него.

А то треба конче знати, як виглядав той яхт зверха і в серединї, бо то була плаваюча домівка того загадочного чоловіка, що має бути героєм сеї історії. Того яхту не вільно було нікому оглядати, але оповідач, звістно, має той дар, що видить все другими очима, і може навіть то описувати, чого живими очима не видів.

В корабли було все уладжене з як найбільшими вигодами. Сальон і кабіни та комната столова були украшені всїлякими малюнками і дорогими прикрасами. Тапети, коври і все, що належало до обстави на корабли, відповідало як найлїпше всїм вимогам прогулькового яхту. А треба ще й то знати, що не лиш в комнатах капітана і старших офіцирів, але й всюди було все так уладжене, що було і приятне і приносило якийсь пожиток; навіть в тій кабінї, де містили ся всїлякі річи, потрібні до домашного обходу на корабли, було так все устроено, щоби срібна та порцелянова

[5]) Сандалове дерево єсть дуже дороге; єго біляк (дерево з верхної части пня) єсть біле, а твердяк або ядрівка (дерево із середини) єсть рожеве і дуже пахуче; Хінцї роблять длятого з него своїх божків та рожанцї і кадять ним в своїх сьвятинях.

[6]) Виставучі над глипками круглі ослони.

[7]) Малі круглі віконця.

[8]) Дерево теак або індийский дуб дає дуже добрий материял; кораблї з того дерева держать три рази довше, як з кождого иншого.

Вистава краєва.

(Палата штуки і мавзолей Матейка).

(Дальше.)

У відділї старинностий бачимо також ріжні срібні і золоті посудини, знаряди і т. п. Єсть там чудотворна чаша сьв. Ядвиги з 13. віку, прекрасні і дорогі посудини церковні, що сьвідчать о давнім великім розвою золотництва у Львові, старинна збруя лицарска, панцирі, що всякого дивують своїм тягаром (як їх люди могли носити!), давні арматы, стрільби, пістолети, прекрасні скарбові скринки з штучними замками, луки, самопали, дорогі сідла і поводи королївскі і богато иншого. Все те не дасть ся самими словами описати, хоч би й як широко се описувати; треба то бачити на власні очи, щоби мати поняте про минувше житє-бутє.

Переходимо до другого відділу, до т. зв. ретроспективної вистави штуки. Она має на цїли представити розвій польского малярства за послїдних сто лїт з горою. Поучаючий сей відділ уложив професор Ян Болоз Антоневич. Єму вдало ся зібрати велику коллекцию праць польских артистів, почавши від щедрого меценаса штуки Станислава Августа аж до новійших часів. Та історична вистава занимає сїм саль, заповнених майже переважно самими образами.

Маємо ту богато творів перворядної вартости, велику колекцию ґеніяльних праць Ар. Ґротґера, майстерских образів Родаковского, Михаловского, Брандта, Данила Ходовецкого, Бакчіярелї, Орловского і Плоньского, Ян. Суходольского (єго образ: Здобутє Сараґосси), Григлевского і богато, богато иньших. Все то мужі незвичайно заслужені для розвою польскої штуки.

Суть ту на пр. три великі циклї ґеніяльних образів Ґротґера, знані з відбиток кождому, а то: Варшава, Лїтуанія і величава „Війна" (власність нашого Монарха). Найд. Архикняжна Ґізеля прислала на виставу два славні образи Брандта: Перехід під Кольдинґою і оборона Віднякя. В двох салях містять ся образи молодшої ґенерациї польских малярів: Хелмоньского (пишний образ „Бабске лїто"), Альхимовича, Мальчевского і и.

Словом, хто хоче мати погляд на розвій штуки польскої, той мусить бачити ту історичну виставу. Мимо волї приходить нам на думку порівнанє сего розвою з розвоєм нашого малярства. В Галичинї кромі церковних малярів-ремісників ми не мали иньших. Убога суспільність руска не чула потреби висшого розвою штуки і не видала людий, що могли би нашу славу голосити. Невідрадні відносини не дали ся розвинути такому талантови, як Корн. Устияновича, котрого все таки мусимо числити до лучших галицко-руских малярів. В остатних часах видвигнули ся на верх імена Івасюка, Панкевича і ще декого, а знаємо, що з молодших людий вже кількох посьвятило ся малярству, котрого вчать ся в Монахові. Мабуть они, ті наші безсребренники, що поза великими клопотами житя поставили собі задачу підносити руске малярство, будуть предитечами гарнійших часів для нашої штуки.

На Українї і взагалї в Росиї малярів-Українців почавши від часів Шевченка (читайте єго „Художника") було і єсть значне число. Малярство, звістно, штука сьвітова, зрозуміла всякому осьвіченому чоловікови, чи він Нїмець, чи Француз, чи Москаль—тому образи тодї належать до дорібку якогось народу, коли їх творцї до того народу признають ся. А наші малярі, родом Українцї, змосковщились, та й вся їх творчість іде на славу московского народу. Кількох малярів при сьвяточних нагодах признає ся до Українців, та звичайно они Москалї. І так здавна-давен український елемент в розвою російскої культури грає дуже важну ролю, а нам з того дуже мала потїха.... Нїхто не скаже, що ми маємо своїх малярів. Та годї! Не пора ще нам про се думати — ходїм радше подивити ся на виставу сучасної штуки польскої, уряджепої Володиславом Лозиньским і Тадеєм Попелем. А то такими сумними заміткамиi я павів на моїх знакомих сум. Потїшивши їх премудрим руским гаслом „якось то буде", вступили ми в першу велику салю.

На що насамперед дивити ся? Вільгельм Котарбіньский виставив два великі полотна: Орґія римска і Смерть Мессалїни; Шерешевский: Етап в дорозі на Сибір і Пісня родинна; Водинівский: Відпочинок женців — дальше висять образи Ґерсона, Стасяка і и., стоїть гарна різьба Войтовича (Пірванє Сабинки) і инші різьби; — та саля має характер декорацийний.

В другій сали в очи впадають: Семирадского „Христос і Самарітянка", Качора-Батовского „Вечерницї", Стики „Стріча на Via Appia". Краєвидів цїла маса, портретів ще більше. — В третій сали містять ся образи самих майже визначних малярів польских: Брандта, Ан. Ґеримского, Похвальского, Фалата і и. В четвертій сали прекрасні образи В. Прушковского, Юл. Коссака, Рейхана, Стахевича.... Перейшли ми лише чотири салї, а кілько імен ріжних малярів! А ту ще пять саль з образами Стики, Кшеша, Т. Попеля, Макаревича, Россовского, Мерварта, Вичулковского — і не счислиш їх всїх!

В палаті штук забавили ми три години і не могли сказати, що оглянули хоч одну річ так, щоби собі єї добре могли затямити. Така безлїч величних образів формально оголомшує чоловіка — а таки з жалем покидаєш ту сьвятиню штук, де появив ся ґеній людский.

(Конець буде.)

Телєґрами.

София 16 липня. Собранє з 6000 осіб просило князя о помилованє Каравелова, але кажуть, що то неможливе, бо Каравелов не хоче нїяк признати теперішного стану в Болгариї.— Бувшого префекта полїциї Луканова увязнено, бо не по правдї вів слїдство в справі убійства Белчева.

Рим 17 липня. Сенат ухвалив всї закони против анархістів. Видалених анархістів будуть висилати в глубоку Африку.

Брукселя 17 липня. Увязнений анархіст Булянже признав ся, що підпалив лїтний театр і що анархісти хотять всї театри підпалити.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Посьішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2 48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·25	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають порунічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна также засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівским годиннику 12 год. і 35 мін.

Надіслане.

Др. Мих. Дорундяк

отворив

канцелярию адвокатску в Борщеві

дім п. Шиманьского. 68

посудина не псувала ся та не била ся від хитаня ся корабля; так само було також в кухни, де панувала голяндска чистота і в челядни, де висїли сїтки, на котрих спала служба корабельна, коли на то прийшов час. Служба та складала ся з двайцяти душ; всї були хорошо поубирані на лад мальтаньских мореплавців, мали короткі штани, чоботи від води, сорочки в пасочки, брунатні пояси, червоні феси та моряцкі кітлї, на котрих білими буквами було вишите імя корабля і єго властителя.

Але до котрого порту властиво належав сей яхт? Де він був записаний в книгу корабельну? В котрім краю над Середземним морем перебував він через зиму? Нїхто не знав на то так само нїчого сказати, як і о особі доктора. На вершку машту повівала зелена хоругов з червоним хрестом; такої фляґи не було нїгде на цїлім сьвітї.

Всеж-таки папери корабельні, котрі доктор Антекірт передав властям портовим, заким ще вийшов на беріг, мусїли бути в порядку, бо коли ще опісля власти санїтарні зревідували корабель, полишили єго залозї зовсїм повну свободу.

Імя корабля було виписане малими золотими буквами на самій єго середині, але не було сказано, котрий єго рідний порт. Корабель називав ся „Саварена".

Оттаке було то судно прогулькове, котре в сїй порі стало ся предметом загального подиву в ґружівскім порті. Поент Пескаде і Кап Матіфу, котрих на другий день дожидав вже на кораблі доктор Антекірт, споглядали на него також з великою цікавостию, лиш були ще трохи більше зворушені як мореплавцї в порті. Они оба, що були родом з побережа Провансії, особливо же Поент Пескаде, знали ся добре на тій чудній будові судна. Ще того самого вечера не мали що лїпшого робити і приглядали ся кораблеви.

— Ах! — відзивав ся Кап Матіфу.

— Ох! — казав Поент Пескаде.

— Ну, що, Поенте Пескаде?

— Та й я то кажу, Капе Матіфу!

Отсї короткі слова виклику значили в устах обох сих бідних акробатів більше, як широка бесїда в устах других.

Робота на „Саварені", яка розпочала ся була, скоро лиш корабель запустив якор, тепер вже скінчила ся. Вітрила позвивано і они спочивали на своїх жердях; линви звисали в порядку, кожда на своїм місци, а полотняний дашок був стягнений. Судно стояло в однім кутику порту, а з того можна було здогадувати ся, що оно постоїть тут певно довший час.

Доктор Антекірт не займав ся сего вечера нїчим, лиш ходив собі коло Ґружа і роздивляв ся по єго околици. Підчас коли Сіляс Торонталь з донькою сїли до повоза, що ждав на них на греблї, та поїхали до Дубровника, підчас коли знакомий вже нам молодий мужчина, не чекаючи кінця ярмарку вернув пішки довгою алеєю, ходив доктор Антекірт понад порт і старав ся втихомирити в собі своє зворушенє.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванїчно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

Льоси вистави краєвої штука 1 зр. а. в. Головна виграна **60.000 зр.** продає Л. ПЛЬОН, бюро 62 дневників і оголошень ул. Кароля Людвика 9.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жаданє висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.